

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Inimă îndărătnică

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Inimă îndărătnică / Johanna Lindsey

trad.: Oana Barbelian – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3011-7

I. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Inimă îndărătnică

Traducere din limba engleză

Oana Barbelian

Capitolul 1

Kansas, 1868

Enervat, Elroy Brower lăsă jos halba de bere, izbind-o cu putere de masă. Zarva din crâșmă îi distragea atenția de la blonda apetisantă care îi ședea în poală, și se întâmpla aşa rar ca Elroy să pună mâna pe o făptură aşa tentantă precum Big Sal. Era al naibii de frustrant să tot fie întrerupt.

Big Sal își legănă șoldurile voluptuoase pe deasupra prohabului lui Elroy și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche. Vorbele ei, destul de explicate, avură pe dată rezultatul scontat. Îi putea simți mădularul întărindu-i-se.

– Da' de ce nu vii sus, dragule, unde să putem fi doar noi doi? îi sugeră Big Sal cu o voce mieroasă.

Elroy rânji, închipuindu-și încântat orele ce aveau să vină. În noaptea asta, avea de gând s-o țină pe Big Sal doar pentru el. Tânărul care o vizita uneori în Rockley, orașul cel mai apropiat de ferma lui, era bâtrână și slabănoagă. Big Sal, pe de altă parte, era cu adevărat voluptuoasă. Elroy înălțase deja o rugă de mulțumire fiindcă o găsise în timpul acestei scurte călătorii în Wichita.

Strigătele furioase ale cresătorului de vite îi atraseră din nou atenția lui Elroy. Nu se putu abține să nu asculte, mai ales după ceea ce tocmai văzuse în urmă cu două zile. Fermierul le povestea tuturor celor care-l ascultau că-l chema Bill Chapman. Intrase în cărciumă cu puțin timp în urmă și comandase de băut pentru toată lumea, ceea ce nu era un gest chiar aşa generos pe cât părea, pentru că înăuntru nu se aflau decât șapte persoane, iar două dintre ele erau angajatele crâșmei. Chapman avea o fermă ceva mai la nord și era în căutare de bărbați care se săturaseră, la fel ca el, de indienii care terorizau zona. Lui Elroy îi atrăsese atenția cuvântul „indieni“.

El, personal, nu avusese nici un necaz cu indienii, cel puțin până în acel moment, dar, pe de altă parte, el venise în Kansas abia

cu doi ani în urmă. Casa lui era vulnerabilă, iar el o știa prea bine – al naibii de vulnerabilă. Cel mai apropiat vecin se afla la mai bine de un kilometru și jumătate, iar orașul Rockley, la peste trei kilometri. Ba, mai mult, la fermă se aflau doar Elroy și Tânărul Peter, un angajat care să-l ajute cu recolta. Soția lui Elroy murise la șase luni după ce sosiseră în Kansas.

Lui Elroy nu-i plăcea să se simtă vulnerabil, chiar deloc. Fiind un bărbat înalt, de un metru nouăzeci și cinci, și robust ca un butoi, era obișnuit ca statura lui să-l ferească de problemele vietii, mai puțin însă de cele pe care și le cauza singur. Nimeni nu voia să încerce pumnii puternici ai lui Elroy. La cei treizeci și doi de ani, bărbatul avea o condiție excelentă.

Însă acum, Elroy se trezi făcându-și griji în legătură cu sălbaticii care cutreierau câmpurile cu intenția de a-i izgoni pe oamenii decenti, cu teama lui Dumnezeu, care veniseră să se stabilizească acolo.

Sălbaticii ăștia nu jucau deloc cinstit și nici nu le păsa dacă forțele erau sau nu egale. Vai, povestile pe care le auzise Elroy erau suficiente cât să-i dea fiori și să-l facă să se gândească la faptul că fusese avertizat să nu se stabilizească atât de al naibii de aproape de ceea ce se numea Teritoriul Indian – întinderea aceea uriașă de pustietate dintre Kansas și Texas. De fapt, ferma lui se afla la doar cincizeci și șase de kilometri de granița Kansasului. Dar, la naiba, terenul dintre râurile Arkansas și Walnut era bun. Acum, că războiul se sfârșise, Elroy își închipuise că armata avea să-i țină pe indieni în limitele terenurilor ce le fuseseră încredințate.

Nu era însă deloc aşa. Soldații nu puteau fi peste tot, iar, de îndată ce războiul civil se terminase, indienii le declaraseră război coloniștilor. Războiul civil se sfârșise, dar războiul indienilor abia acum se încegea. Aceștia erau mai mult decât hotărâți să nu cedeze niciodată pământul care considerau că le aparținea.

În seara aceea, frica îl făcu pe Elroy să-l asculte cu atenție pe Bill Chapman, în ciuda dorinței de a se retrage sus cu Big Sal. În urmă cu doar două zile, înainte ca el și Peter să vină în Wichita, Elroy zărise o ceată mică de indieni traversând un colț din partea de vest a terenului său. Acela era primul grup de inamici pe care-l văzuse vreodata, pentru că indienii pașnici pe care îi întâlnise în timpul călătoriilor sale în vest nu se puteau compara cu aceștia.

Ceata asta era formată din opt bărbăti, bine înarmați și înveliți în piei de capră, care se îndreptau spre sud. Elroy fusese suficient

de îngrijorat încât să-i urmărească, de la distanță, desigur, și le dăduse de urmă în tabăra lor de la răscrucea râurilor Arkansas și Ninnescah. Pe malul estic al râului Arkansas erau ridicate zece colibe, căminele a cel puțin încă doisprezece indieni, femei și copii.

Acum, faptul că știa că grupul ăsta de indieni kiowa sau comanși avea așezământul la doar câteva ore de mers călare de casa lui fu de ajuns să-l facă pe Elroy să simtă că-i îngheată sângele în vene. Își avertiză vecinii că indienii erau campați așa aproape, știind că vesteasă avea să-i facă să intre în panică.

La sosirea în Wichita, Elroy le povesti toate astea și celor din oraș. Speriase cățiva oameni, iar acum Bill Chapman suscita la rândul lui interesul clientilor obișnuiți ai barului. Trei bărbați declarară că aveau să meargă călare împreună cu Chapman și cu cei șase văcari pe care îi adusese cu el. Unul dintre clienții barului povestiră că știa doi pierde-vară care ar putea fi dispusi să ucidă cățiva indieni și părăsi birtul în căutarea lor, să vadă dacă se bagă.

Având la îndemână trei voluntari entuziaști și sansa de a mai căpăta încă doi, Bill Chapman își întoarse ochii albaștri spre Elroy, care, în tot timpul ăsta, ascultase în tacere.

– Dar tu ce zici, prietene? întrebă fermierul înalt și slab. Ești cu noi?

Elroy o împinse pe Big Sal jos din poală, dar continuă să-o țină de braț în timp ce se apropia de Chapman.

– Nu ar trebui să lași armata să se ocupe de indieni? întrebă el precaut.

Fermierul râse batjocoritor.

– Și armata să bată din palme și să-i escorteze înapoi pe Teritoriul Indian? Nu aşa se face dreptate. Singura modalitate prin care poți să te asiguri că un hoț indian nu mai fură iar de la tine e să-l omori, ca să nu mai poată să facă. Chiar săptămâna trecută, niște indieni kiowa mi-au măcelărît mai bine de cîinșpe vite și și-au luat tălpășita cu vreo doișpe cai de rasă. În ultimii ani, mi-au făcut prea multe pagube. E ultimul atac pe care-l mai tolerez. Ești cu noi? adăugă el privindu-l pe Elroy cu asprime.

Elroy simți fiori reci pe șira spinării. Cincisprezece vite măcelărite! Îi adusese cu el doar pe cei doi boi pe care îi avea, dar celelalte vite de la fermă ar fi putut fi furate sau omorâte în singura zi în care fusese plecat. Fără vitele lui, era mort. Dacă indienii ăia kiowa aveau să-i atace ferma, era terminat.

Elroy își pironi ochii căprui asupra lui Bill Chapman.

-Acum două zile, am văzut opt războinici. I-am urmărit. Au tabăra așezată la o răscrucă de drumuri din apropierea râului Arkansas, la vreo douăzeci de kilometri de ferma mea, adică în jur de patruzeci de aici, dacă urmezi calea râului.

-La dracu', de ce n-ai zis aşa? strigă Chapman. Ar putea fi cei pe care-i căutăm, adăugă el gânditor. Da, până acum, ar fi avut cum să ajungă aşa departe. Blestemății pot călători mult mai repede decât orice altă creatură pe care o cunosc. Erau indieni kiowa?

-Pentru mine, sunt toți la fel, zise Elroy și ridică din umeri. Dar vânjoșii ăștia nu aveau nici un cal cu ei, adăugă el. Era însă o hergherie de cai pe terenul lor. În jur de vreo patruzeci.

-O să ne arăți mie și argaților mei unde le e tabăra? întrebă Chapman.

-Am luat boii cu mine să ducă un plug înapoi la fermă, spuse Elroy încruntat. Nu am cal și nu ăș face decât să vă încetinesc.

-Îți împrumut eu un cal, se oferi Chapman.

-Dar plugul meu...

-Plătesc eu să-ți fie găzduit cât suntem plecați. Poți să te întorci după el, nu?

-Când pleci?

-La prima oră. Dacă mergem ca vântul și ca gândul, iar ei stau locului, putem să ajungem la tabăra lor până după-amiază.

Elroy se uită la Big Sal și zâmbi larg. Atât timp cât Chapman nu era hotărât să plece în acea clipă, Elroy nu renunță la noaptea lui cu Big Sal, nu dom'le. Dar mâine...

-Contează pe mine, și spuse el fermierului. Si pe ajutorul meu.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, paisprezece bărbați hotărâți porniră călare din Wichita. Tânărul Peter, în vîrstă de nouăsprezece ani, era extrem de entuziasmat. Era prima oară când i se întâmpla aşa ceva. Era încântat de șansa care i se ivise. Si nu era singurul, pentru că unora dintre bărbații care făceau parte din grup le plăcea să omoare, iar asta era scuza perfectă.

Lui Elroy nu-i păsa prea tare de nici unul dintre bărbații ăia. Nu erau genul lui, dar toți se aflau în vest de mult mai mult timp decât el, iar asta îl făcea să se simtă inferior. În orice caz, cu toții aveau un lucru în comun. Fiecare dintre ei avea motivele lui de a-i urî pe indieni.

Cei trei slujbași permanenți ai lui Chapman își spuseră doar prenumele – Tad, Carl și Cincinnati. Cei trei pistolari pe care îi angajase Chapman erau Leroy Curly, Dare Trask și Wade Smith. Unul dintre bărbații din Wichita era un dentist ambulant cu numele ciudat de domnul Smiley. Elroy nu înțelegea de ce atâtă oameni care veneau în vest simțeau nevoie de a-și schimba numele, uneori să se potrivească meseriei, alteori nu. Apoi mai era un fost șerif, fără loc de muncă deocamdată, care se aventurase în Wichita în urmă cu șase luni și care încă nu-și găsise o slujbă. Elroy se mira că se putea întreține, dar știa că era mai bine să nu întrebe. Cel de-al treilea bărbat din Wichita era un fermier, la fel ca Elroy, care se întâmplatase să intre în seara precedență în birt. Cei doi pierde-vară erau doi frați aflați în drum spre Texas, Micul Joe Cottle și Marele Joe.

Galopând în ritm alert, cu speranța de a mai aduna și alți oameni până la prânz, Chapman îi conduse prin Rockley. Dar, prin ocolul ăsta, nu căștigăրă decât un singur om, pe fiul lui Lars Handley – John. Cu toate astea, descoperiră că nu era nevoie să se grăbească, pentru că Marele Joe Cottle, care călărise în față cu un cal în plus, îi ajunse în Rockley și îi informă că indienii kiowa încă se aflau campați pe malul râului.

Grupul ajunse la tabăra indienilor după-amiaza târziu. Elroy nu galopase aşa repede niciodată în viaţa lui. Îl dorea spatele îngrozitor. Şi caii erau terminaţi. Niciodată n-ar fi călărit singur un cal în felul asta.

Copaci şi vegetaţia luxuriantă de pe malul râului le oferiră lui Elroy şi celorlalţi o ascunzătoare perfectă. Înaintară mai aproape şi urmăriră tabăra, vuietul râului acoperind zgomotele pe care le făceau.

Peisajul era liniştit. Pe sub copacci uriaşi se întindeau corturi indiene falnice. Copiii îngrijeau caii, iar femeile erau adunate în grup şi stăteau de vorbă. Un singur bărbat bătrân se juca cu un bebeluş.

Era greu să-ţi închipui că aceştia erau nişte sălbatici însetaţi de sânge, observă Elroy, şi că aveau să crească, să ucidă şi să fure. Vai, despre femei se ştia că erau mai rele decât bărbaţii când venea vorba despre torturat prizonierii, sau, cel puţin, aşa auzise. Prin preajmă nu se vedea decât un războinic, dar asta nu conta. După cum sublinie Micul Joe, mai puteau fi şi alii războinici care să-şi facă siesta precum mexicanii.

– Ar trebui să aşteptăm până diseară când vor dormi cu toţii nebănuitori, sugeră Tad. Indienilor nu le place să se lupte noaptea. E ceva legat de „morţii lor şi de spiritele care nu pot să găsească tărâmul fericirii de dincolo“. O mică surpriză n-ar strica nimănui.

– Mie mi se pare că avem surpriza de partea noastră chiar acum, sublinie domnul Smiley. Dacă războinicii ţia oricum trag un pui de somn...

– S-ar putea chiar să nu fie prin preajmă.

– Cine zice asta? Şi-ar putea fabrica arme în corturi sau ar putea să-şi călărească femeile, chicoti Leroy Curly.

– Atunci, ar trebui să fie o groază de femei. Sunt doar zece corturi, Curly.

– Recunoşti vreunul dintre caii ţia de acolo, domnule Chapman? întrebă Elroy.

– Nu pot să zic că da, dar stau prea înghesuţi ca să mă pot uita bine la toţi.

– Ei bine, eu ştiu când am de-a face cu indieni kiowa atunci când îi văd.

– Nu prea cred, Tad, îl contrazise Cincinnati. Eu aş zice că sunt mai degrabă comanşi.

– De unde ştii tu?

– La fel cum tu crezi că-i cunoşti pe kiowa, răspunse Cincinnati. Ştiu când am de-a face cu comanşii când îi văd.

Carl îi ignoră pe amândoi, pentru că Tad şi Cincinnati nu se puteau pune niciodată de acord.

– Şi care-i diferenţa? Indienii ţiind indieni, iar asta nu-i rezervaţie, deci e al dracu' de sigur că nu sunt îmblânziţi.

– Eu îi caut pe ţia care m-au atacat! exclamă Bill Chapman.

– Sigur, ţefu', da', dacă ţchia nu-s ţia, eşti dispus să laşi ceata asta să-şi vadă liniştită de treabă?

– Ei ar putea să te atace la anul, spuse Cincinnati analizându-şi puşca.

– Ce dracu' se petrece? întrebă Micul Joe. Vrei să ziceşti că ne-am plimbat fundurile toată ziua, iar acum vă gândiţi să ne întoarcem fără să-i omorâm? Prostii!

– Uşor, frăţioare. Nu cred că asta a gândit domnul Chapman. Nu-i aşa, domnu' Chapman?

– Nici pe departe, se înfurie fermierul. Carl are dreptate. Nu are nici o importanţă ce bandă de sălbatici avem aici. Ne descotorosim de ei, iar alţii se vor gândi de două ori înainte să se mai vânture pe aici.

– Atunci, ce mai aşteptăm? întrebă Peter privind nerăbdător în jur.

– Asigură-te că laşi femeile la final, vorbi Wade Smith pentru prima oară. O să mă bucur de câteva. Pentru deranjul meu, se înțelege.

– Aşa mai discutăm, chicoti Dare Trask. Şi eu care credeam că asta va fi doar încă o treabă de rutină.

Bărbaţii erau acum înflăcărăţi de un gând nou în timp ce se întorceau să-şi ia caii. Femeile! Nu se gândiseră la asta. Zece minute mai târziu, pocnetele puştilor sparseră tăcerea. Când se trase ultimul foc, nu mai erau în viaţă decât patru indienice, trei femei şi o copilă, pe care Wade Smith o găsi prea drăguţă ca să-o lase să-i scape. Toate cele patru fură violate în repetate rânduri, apoi fură ucise.

La apus, cei paisprezece bărbaţi se îndepărta călare. Singura victimă din tabăra lor fu fostul şerif. În vreme ce-i cărau trupul de la locul faptei, cu toţii simteau că moartea lui era un mic sacrificiu care merita.

După plecarea lor, tabăra se cufundă în tăcere, de parcă ţipetele fuseseră luate de vânt. Nu se mai auzea decât vuietul râului. În tabără nu mai era nimeni care să jelească moartea indienilor comanşii,

care nu aveau nici o legătură cu ceata de kiowa care atacase ferma lui Bill Chapman. Nu mai rămăsese nimeni care să le ascundă pe copila care îi atrăsesese atenția lui Wade Smith cu pielea ei neagră și cu ochii ei albaștri, ochi care trădau urma săngelui de alb undeva în nemul ei. Nici unul dintre ai ei nu o auzi suferind înainte de a muri, pentru că mama ei murise cu mult înainte ca ei să termine să-o violeze pe copilă. În primăvara aceea, împlinise zece ani.

Capitolul 3

– Courtney, iarăși stai gârbovită. Doamnele nu stau cocoșate. Pot jura că nu te-au învățat nimic la școlile alea scumpe, nu-i aşa?

Fata mustrată privi într-o parte la noua ei mamă vitregă și dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Ce rost avea? Sarah Whitcomb, Sarah Harte acum, auzea doar ce voia și nimic mai mult. Oricum, Sarah nici nu se mai uita la Courtney, interesul fiindu-i acum atras de ferma abia vizibilă în depărtare. Chiar și aşa, Courtney își îndrepătă spatele și-si simți mușchii gâtului protestând, apoi scrâșni din dinți. De ce era ea singura care simțea usturimea limbii ascuțite a lui Sarah? Uneori, personalitatea nouă a femeii mai în vîrstă o uimea pe Courtney. Cu toate astea, de cele mai multe ori, Courtney nu zicea nimic, retrăgându-se în sine, căci învățase să-si țină astfel durerea doar pentru ea. În ultima vreme, Courtney Harte apela rareori la curajul ei, iar asta doar când era prea obosită sau când nu-i mai păsa.

Nu fusese întotdeauna aşa nesigură. În copilărie, fusese o fată precoce, îndrăzneață, prietenoasă și zburdalnică. Mama ei obișnuia să-o tachineze spunându-i că era un mic drăcușor. Dar mama lui Courtney murise pe când copila avea doar șase ani.

În cei nouă ani trecuți de atunci, Courtney fusese trimisă când la o școală, când la alta, tatălui ei, profund îndurerat, părându-i-se imposibil să se descurce cu pretențiile unui copil. Dar, aparent, lui Edward Harte îi convenise felul în care se aranjaseră lucrurile, pentru că lui Courtney îi era permis să vină acasă doar câteva săptămâni în fiecare vară. Chiar și atunci, Edward nu avea niciodată timp să stea cu singurul lui copil. În majoritatea anilor cât durase războiul, el nici măcar nu prea fusese acasă.

Până la vîrstă de cincisprezece ani, Courtney suferise prea mult din cauza neglijenței și a lipsei de iubire. Nu mai era deschisă și nici prietenoasă. Devenise o Tânără foarte retrasă și precaută, atât de sensibilă la cum o tratau ceilalți, încât se retrăgea la cel mai mic